

പുസ്തകം ൧.

ഭാഗം ൧

മി. ന. മ. ൦. ൦. ൦.

നമ്പർ ൭.

മംഗളം.

—o—o—o—

ചൊപ്പുംചൊരത്തിളപ്പും ചൊകചൊകവിലസിത്തത്തമ
ത്തപ്തതക കൊപ്പുംകൊണ്ടൽക്കുപ്പുള്ളണികഴലുമണിത്തിങ്കളും
തിങ്ങുതൊറും। പാപ്പുംമുന്നാൾപടുപ്പിട്ടിവപെടുമിളമാൻകയ്യർ
തന്മയീനുള്ളൊ രെപ്പല്ലാസാലുലഞ്ഞെന്നകമലരിലലഞ്ഞാ
ലലഞ്ഞാനദാരം॥

(വെണ്മണിമകൻ നമ്പൂരിപ്പാട)

—

ര സ ങ്ങ.

—o—o—o—

മുൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായത
രസമാകകൊണ്ട കാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം നല്ലവണ്ണം മനസ്സി
ലാകുന്നതിന്ന രസമെന്നുവെച്ചാലെന്താണെന്ന സൂക്ഷ്മമായി അ

വാഴിച്ചൊരിച്ചു. "ഈ കാളക്കുഴപ്പുതുവെക്കാം നമ്പൂരി" നമ്പൂരി
 "നേകംവെക്കാം" നാടുവാഴി "എന്നെ ജെപ്പാണെ ഇതിന എ
 ന്തകാണം എന്നാണൊരിച്ചു" നമ്പൂരി "കേണുകാണം" നാ
 ടുവാഴി "അതല്ലൊരിച്ചുത ഇതിനെത്തുകൊടുക്കാം" നമ്പൂരി
 "പുല്ലുകൊടുക്കാം" നാടുവാഴി "എന്നെ വിഷമെ ഇതിനെന്തകി
 ടും" നമ്പൂരി "തേല്ലുകിട്ടും" നാടുവാഴി "ഇതെന്തൊരുമുട്ടാടക്കാ
 ന്നാണ ഇതിനെന്ത പിടിക്കുമെന്നാണൊ ചൊരിച്ചു" നമ്പൂ
 രി "പ്രേലിപിടിക്കും" ഈ ഭുല്യക്കുണമായ ഉത്തരംകെട്ടതിന്റെ
 ശേഷം നാടുവാഴി പിന്നെകനും ചൊരിച്ചില്ലെന്ന പറയെണ്ട
 തില്ലല്ലോ.

സംഹാരം.

ചെരമാൻപെരുമാൾ മഹമ്മതമതത്തിൽ ചെന്ന് മക്കത്ത
 പൊയി മരിച്ചു എന്ന നാം കെരളാൽപത്തിയിൽ വായിച്ചിട്ടു
 ണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെകാലത്ത മഹമ്മതനിബി ജനിച്ചി
 ടുതന്നെയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ട കെരളാൽപത്തിയിൽപറഞ്ഞ
 കാണുന്ന കഥ ശരിയല്ലെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട. എങ്കിലും അദ്ദേ
 ഹത്തിന്ന അന്യമതസ്ഥനാരുമായി മതസംബന്ധമായ വാദങ്ങ
 ൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളതിലേക്ക സംശയമില്ല. അത ക്രിസ്ത്യാനി
 കളോ മഹമ്മദീയന്മാരോ ഇത രണ്ടുമല്ലാത്ത വെറെ മതസ്ഥന്മാ
 രോ എന്ന ഞങ്ങൾ ഇവിടെ രീച്ചുപറയുന്നില്ല. വാദത്തിൽ
 ഹിന്ദുക്കൾക്ക ജയം പൊരാതെ വന്നതിനാൽ ആക്കാണതപശ്ശ
 ക്തിയും ഈശ്വരാനുഗ്രഹവും എന്നപരീക്ഷിപ്പാൻ പെരുമാൾ പ

ലെവിദ്യകളും എടുത്തതായി പറഞ്ഞുവരുന്ന പഴമകൾ മലയാളത്തിൽ അതി ധാരാളം. തങ്ങൾ തൊൽക്കുകയില്ലെ എന്ന സംശയം ബ്രാഹ്മണർ ജനിച്ചപ്പോൾ അവർ തൃക്കാരിയൂരശിവക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്ന ഈശ്വരഭജനം തുടങ്ങി. ഈ സേവനം സംഘത്തിന്റെ ആഗമം എന്ന നമ്പൂരിമാർ പറയുന്നു. സംഘക്കളി മനസ്സുവച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ “തൃക്കാരിയൂരമെവുന്ന മുക്കുണ്ണരെ മുക്കുണ്ണരെ” എന്ന പ്രസിദ്ധമായി കെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. തൃക്കാരിയൂരവെച്ചുണ്ടായ ഭജനത്തിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം ശിവനെ ഭൂതഗണങ്ങളോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണർ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാൻ യോഗംവന്നു. ഇപ്പോൾ സംഘത്തിൽ കാട്ടിവരുന്ന “തവ ഉക്കുറുകാലി” മുതലായ ഗോഷ്ടിവേഷങ്ങൾ അന്നു കണ്ട ശിവഭൂതങ്ങളുടെ ആകൃതിയാണുപോൽ.

പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജ്യഭാരകാലത്തിന്നു മുമ്പു ബ്രാഹ്മണമാണു മലയാളം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതു നിവിവാദമായ ഒരു സംഗതിയാണു. അന്നു അവർ ക്ഷത്രിയ ധർമ്മത്തെ ആചരിച്ച ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നു എന്നതിലേക്കും സംശയമില്ല. ആയുധാഭ്യാസംകൂടാതെ രാജ്യപരിപാലനം അസാധ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തു ആയുധാഭ്യാസത്തിന്നു വീഴ്ചവന്നാൽ രാജ്യത്തിന്നു ആപത്തുണ്ടാകുമെന്നു നെരിട്ടുമെന്നു കരുതി അമ്മിനെപരാതിരിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചതായിരിക്കാം സംഘമെന്ന സമ്പ്രദായം. “ആയുധംഎടുക്കുക” ഇന്നും സംഘത്തിന്റെ ഒരു അംഗമാണു. ഭാരതവണ്ഡത്തിൽ വിശേഷിച്ചു മലയാളത്തിലും എല്ലാ നടവടികൾക്കും സമ്പ്രദായത്തിന്നും വൈദികമായ ഒരു ആഗമമൊ അടിസ്ഥാനമൊ കല്പിക്കുന്നതു സാധാരണ പതിവായെന്നു സിദ്ധാന്തംകൂടാതെ ആലോചിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണു. ഈ നിയമത്തെ അനുസരിച്ചു ഉണ്ടായതായിരിക്കണം സംഘത്തിന്റെ ആദ്യംപറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആഗമം. രാജ്യമേക്കു ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു പെരുമാക്കന്മാരുടെ കയ്യിലായപ്പോൾ ആയുധാഭ്യാസം കൊണ്ടു ആചശ്വമില്ലാതെയായി തീരുകയും അതുമുതൽ സംഘംവൈദികമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു സന്തതീക്കും പ്രേതശൂദ്ധീക്കും വിശേഷമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള ഫലങ്ങളെയും നിശ്ചയിച്ചു പരമ്പരയായി ഇന്നുവരുന്ന

ടന്നവരുവാൻ ഇടയായിരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണതെന്നത.

സംഘത്തിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത “നാലുപാദം” എന്ന ഒരു ക്രിയയാണ്. “ഇത” ഒരു ശിവസ്തോത്രമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലല്ലാ, ഭാഷയിലാണെന്നാണധരിച്ചിട്ടുള്ളത. ഇത വളരെ ഗുഹ്യമായിട്ടാണസംഘക്കാർ വെച്ചിട്ടുള്ളത. അവരുടെ ഇടയിൽതന്നെ കുറച്ചുചില ആളുകൾക്കു മാത്രമേ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടാകയുള്ളൂ. ഇതൊക്കെ ടീപ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നത എല്ലാവരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. കളിച്ചശുദ്ധായിട്ട വെണമെന്ന കൂടിയുണ്ടത്രെ. നാലുപാദംമാത്രം ഉള്ളതകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങിനെ വെരുവരുവാൻ കാരണമായതെന്ന കൂടി സംശയിക്കുന്നു. ഇത ഏഴുതുന്ന ആൾ നാലുപാദം ഇന്നതാണെന്ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ പല പ്രാവശ്യവും തരംതന്നെക്കിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത പാടുന്നത വളരെ നീട്ടിയും അക്ഷരവ്യക്തതകൂടാതെയും ആകയാൽ അത എന്നാണെന്ന കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

മലയാളത്തിൽ പതിനെട്ടു സംഘമുണ്ട്. മലയാളികൾ മുഴുവൻ ഇതിൽഒന്നിൽ ചെന്ന്ിരിക്കും. ഇന്നിന്ന സ്ഥലത്ത അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നിന്ന ആളുകൾക്കു ഇന്നിന്നസംഘംവെണമെന്നും ഇന്നിന്നതെപാടുള്ളൂ എന്നും നിശ്ചയമുണ്ട്. തൃപ്പൂണിത്തുറ രാജവംശത്തിന്ന പത്തുസംഘം ഉണ്ട്. അതിൽ പ്രത്യേകമായ പൊക്കുടിഞ്ഞാനാമ എന്ന സംഘത്തിലെക്കു മാത്രമേ പാനയും കളിയും ഉള്ളൂ. ജനങ്ങൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും ഉള്ളതൊക്കെതന്നെ മലയാളത്തിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലെക്കും ഇന്ന സംഘംവെണമെന്ന ക്ലിപ്തമുണ്ട്. വടക്കുന്നാഥന പതിമൂന്നുസംഘമുണ്ടെങ്കിലും പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളത ‘കണ്ടരാമ്പാ’ എന്ന യോഗമാണ്. തൃശ്ശിവപേരൂർ കൊട്ടക്കകത്ത ഈ സംഘമല്ലാതെ മറ്റൊന്ന കളിച്ചുകൂടാതെന്ന കൂടി നിബന്ധനയുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ രാജവംശത്തിലെക്കു ഒരു സംഘം ഉള്ളത ‘പുളിക്കുടിചാത്തിറയെന്ന’ യോഗക്കുമാണ്. അവരുടെ സ്ഥാനം തൃപ്പൂരയാറ എന്ന പ്രദേശമാണ്. നെല്ലിയാർ എന്ന സംഘമാണ കൊഴിക്കോട്ട രാജവംശത്തിലേക്കു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത. ഈ സംഘം കൊച്ചിരാജ്യത്തു നടപ്പില്ല. പാടില്ലെന്നകൂടി നിബ്ധന ഉണ്ട്. ഇതിൽ സാമൂതിരി മഹാരാജാവിനെ സ്മര്യമായിട്ടു ഒരു ചൊടുകളിയുള്ളത കൊണ്ടായിരി

ക്കണം ഇതിന്നു കൊച്ചിശീമയിൽ തടസ്സം വരുവാൻ കാരണം. നരസൂതി ഇതിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നാണു കെട്ടിട്ടുള്ളതു. ചെറുപ്പനാര, പുല്ലുരന്താര, തത്തമംഗലം, വെഴുപ്പുറമ്പ്, കിഴിവിനിയാര ഇങ്ങിനെയാണു വെറെ ചില സംഘങ്ങളുടെ പേര.

കൊച്ചിയിൽ കൊടശ്ശേരി കർത്താവ എന്നു ഒരു നാടവാഴിയുണ്ടു. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഇവർക്കു അതിശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ “എജമാനന്മാർ” തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി ഒരു സംഘംവെണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു “പട്ടത്തൊൾ” എന്ന പെരായ ഒരു സംഘം നിശ്ചയിച്ചു നടപ്പാക്കി. അതു ഇന്നും ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ നടന്നു വരുന്നുണ്ടു. ഇങ്ങിനെ പുതിയതായ ഒരു സംഘംകൂടി ഉണ്ടായകരണമാണു “പേരിനെട്ടുപട്ടത്തൊളം” എന്ന സംഘക്കാരരുടെ ഇടയിൽ പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതു.

ഒരു സംഘത്തിൽ കായ്മമായിട്ടു മൂന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടു. വാക്യാപുത്തി, പരിഷ്, യോഗഗുരു ഇങ്ങിനെയാണു അവരുടെ പേര. ഇതിൽ വാക്യാപുത്തിക്കാരൻ സംഘത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനും പരിഷ്ക്കാരൻ അതിന്നു വെണ്ടു ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടി കൊണ്ടുനടക്കുന്നവനും യോഗഗുരു ആയുധാഭ്യാസം ശീലിപ്പിക്കുന്നവനും ആണു. ഈ മൂന്നു ഉദ്യോഗവും നമ്പൂരിമാരുടെ തറവാടുകളിലെക്കു പാടുള്ളൂ എന്നു നിശ്ചയം ഉണ്ടു. വാക്യാപുത്തിക്കാരൻ കാത്തനായിരിക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധം തന്നു. വെച്ചുനമസ്കാരത്തിന്റെ കിഴിപലകയുന്മേൽ ഇരുന്ന വാങ്ങുവാൻ ആഭിജാത്യം ആചശ്രമാണല്ലോ. പരിഷ്ക്കാര സാധാരണയായി കാത്തില്ലാത്തവരാണ്. അപൂർവ്വമായി ചിലർ കാത്തുള്ളവരായും കെട്ടിട്ടുണ്ടു. ഒരു സംഘത്തിലെക്കു ഈരണ്ടു പരദൈവതമാരുണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ ഒന്നു ഭഗവതിയും മററൊരു ശാസ്താവരുല്ലേങ്കിൽ സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഇതിൽ ഒരു ദൈവനും ആയിരിക്കും. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കാരാതവണ അതാതസംഘക്കാർ താന്താങ്ങളുടെ പരദൈവതമാരുടെ കണ്ണത്രങ്ങളിൽപൊയി സേവിച്ചുവരുന്ന പുതിയ ഇളപ്പാടുക നടന്നുവരുന്നുണ്ടു. അന്നു അതാതസ്ഥചത്ത എത്തിട്ടുള്ളവര എല്ലാവരും കാരെ പണം പരദൈവതക്കു വഴിപാട് ചെയ്യാറുണ്ടു. ഈ വഴിപാടിന്നു “കേരപ്പണംവെക്കുക” എന്നാണു സാധാരണയായി പേരു പറഞ്ഞു വരുന്നതു.

മലയാളം വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയം

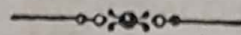
മംഗളം

പുസ്തകം എ.

കുടുംബ കലാസം

നമ്പർ ൧൦.

മംഗളം.

ഉൾക്കൊള്ളുക: മലയാളം വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയം
യിൽ അടങ്ങിയവയിൽ വന്നിട്ടുള്ളവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ
പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. മലയാളം വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയം
ലാഭം നേടുന്നതിനായി വിതരണത്തിൽ വെച്ചുകൊടുക്കുന്നവയെക്കുറിച്ചുള്ള
വിവരങ്ങൾ ഇവിടെ നൽകുന്നു.

(കൊടുക്കപ്പെട്ട കൃതികളുടെ പട്ടിക)

ആദികൈരളചരിത്രം.

ഈ മെൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾ ശരിയായിട്ടുള്ളതോ എന്നും അവകൾക്കുവല്ല അടിസ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനത്തിന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്ന കാലനിസ്സംയം യുക്ത്യനുസരണമോ എന്നും നൊക്കുവാൻ ഇനി ആരംഭിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറയുന്നത ചീനരാജ്യത്തിന്നു ഭൂസഞ്ചാരത്തിന്നു വന്നിരുന്ന ഫൌൺസാങ് എന്നാൽ സമുദ്രൻ പൂർത്തത്തിന്റെ പൂർവ്വപശ്ചിമഭാഗങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണരുണ്ടായിരുന്നതായി പറയുന്നില്ലെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ഫൌൺസാങ് മലയാളരാജ്യത്തു വന്നിരുന്നില്ലെന്ന മെസ്സർ ലോഗൻ സായുതന്നെ സമ്മതിച്ചു കാണുന്നത നൊക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരെ കണ്ടതായി പറയാത്തത അത്ര അതുതമല്ല. ഫൌൺസാങ് മലയാളത്തിൽ വരികയോ മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഉള്ളതായി പറയുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അത്രശരിയല്ല. അദ്ദേഹം കാഞ്ചീപുരംവരെ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നവഴി പശ്ചിമദേശത്തെക്കു കടന്നു തിരുവിതാംകൂറും മലയാളജില്ല മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി വടക്കോട്ടു പോയി എന്ന വീലർ സായു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇൻഡ്യാചരിത്രം ൩-ാം പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഫൌൺസാങ് കടന്നുപോയദേശങ്ങളിൽ അയാൾ കണ്ടെത്തിയ ജനങ്ങൾ പ്രായേണ അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവരും തീരെ അത്ഥംലോലുപന്മാരുമായിരുന്നു എന്നും ആ ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്ന ബൌദ്ധ വിഹാരങ്ങൾ മിക്കതും ജിണ്ണിച്ചും നശിച്ചും കാണപ്പെട്ടു എന്നും എന്നാൽ അധികസമ്പൽസമർപ്പി ഉണ്ടായിരുന്നതായും വളരെ ഐശ്വര്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതായുമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളും അവകളിൽ നഗ്നന്മാരായ അനവധി മതദൈവങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും മറ്റും ഫൌൺസാങ് പറഞ്ഞ കാണുന്നു. ഇത നൊക്കുമ്പോൾ മെൽപറഞ്ഞ ഭൂസഞ്ചാരിയുടെ കാലത്തു മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരു

യിരുന്നില്ലെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹം “ക്ഷേത്ര” മെ
ന്നും നഗ്നനായ മതദൈവചിഹ്നം എന്നും പറയുന്നത ഹിന്ദു
ക്ഷേത്രങ്ങളെയും ബ്രാഹ്മണരെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെന്നു വരുമ്പക്ഷം
അതിന്റെ സാരം അശേഷം വെളിവാതിവരുന്നതല്ല. നഗ്ന
നായ മതദൈവചിഹ്നം എന്നും ക്ഷേത്രങ്ങൾഎന്നും അദ്ദേഹം
പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളെയും ബ്രാഹ്മണരെയും ഉദ്ദേശി
ച്ചാകുന്നു എന്ന യോഗ്യമായ പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണു
ന്നു. മൌൺസാങ് ദക്ഷിണവണ്ഡത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള ബൌദ്ധന്മാർ വളരെ ക്ഷീണി
ച്ചും മതദൈവചിഹ്നം വിരോധി കളമായ ബ്രാഹ്മണർ വളരെഐ
ശ്വര്യവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചും ഇരുന്നതായി ഡാക്ടർ ഹണ്ടർസാ
യ്ക്കു പറയുന്നു. ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളോട് എത്രത്ത നിൽക്കുന്നതിന്നു
ബൌദ്ധവിചാരങ്ങൾ വളരെ ശ്രമിച്ചു വന്നു എങ്കിലും അതസാ
ധിച്ചിരുന്നില്ല. വല്ലഭിരാജ്യത്തെ വണ്ണിക്കുന്നടത്തു മൌൺ
സാങ് ബ്രാഹ്മണരെ “മതദൈവചിഹ്നം” എന്നു പ്രത്യേകം ഹ
സിച്ചുപറയുന്നു. ആ രാജ്യത്തെ രാജാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചു വ
ന്നതും രക്ഷിച്ചുവന്നതും ബൌദ്ധമതത്തെ ആയിരുന്നു എങ്കിലും
“മതദൈവചിഹ്നമായ” ബ്രാഹ്മണർ അവിടെ അനവധി ഉണ്ടായി
രുന്നതായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്ന “നഗ്നനായ മതദൈവചി
ഹ്നം” അല്ലെങ്കിൽ നിർഗ്രന്ഥന്മാര (നിഗന്ധന്മാര) എന്നുപറ
യുന്നത ബ്രാഹ്മണരെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു എന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ
ഡാക്ടർ ബർണസ് സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നില്ല. ജിനന്മാരുടെ അ
ടുപാറ്റുകൾ അല്ലെങ്കിൽ അഷ്ടപ്രാദതക എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും
ത്രിലോകസാരം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൂർവ്വ മുതൽ പൂർവ്വ വരെ
യുള്ള ഗരികളിലും ജിനമതക്കാരെ നിഗന്തന്മാര എന്നു വിളിച്ചു
കാണുന്നതിനാൽ മൌൺസാങ് പറയുന്ന നിഗന്തന്മാർ അ
ല്ലെങ്കിൽ നിർഗ്രന്ഥന്മാർ ബ്രാഹ്മണർ ആയിരിക്കുവാൻ പാടില്ല
എന്നാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. എന്നാൽ മെൽപറഞ്ഞ
തിൽ അഷ്ടപ്രാദതക എന്ന ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായത ഏതകാലത്താ
ണെന്നു അറിവാൻ പാടില്ലെന്നു അദ്ദേഹംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു.
ത്രിലോകസാരത്തിലെ ഗരികൾ ഉണ്ടായകാലവും അറിവാൻ ക
ഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു അത്ര ബലം

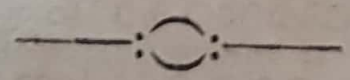
കൊടുപ്പാൻ പാടുണ്ടോ എന്ന സംശയിക്കുന്നു. മെൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായ്ക്കൊണ്ടു ഫൌൺസാംഗിന്റെ കാലത്തിന്നു പിന്നെയുണ്ടെന്നാൽ കാലഭേദംകൊണ്ടു മതഭേദചികൾ ജിനമതക്കാരായി വരികയാൽ നിഗന്തൻ എന്ന പദം അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു അവകളിൽ ഉപയോഗിച്ചു വന്നതായി വിചാരിക്കാം. മലയാള ബ്രാഹ്മണരെ നഗ്നനായ മതഭേദചികൾ എന്ന പറയുന്നതിൽ ബഹുസാരമുണ്ടു. വളരെക്കാലം ബൌദ്ധമതം ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ പ്രൌഢിയൊടും ഐശ്വര്യത്തോടും ഇരുന്നിരുന്നു എങ്കിലും ക്രിസ്താബ്ദം ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചുവരികയാൽ ബൌദ്ധരാജാക്കന്മാരെ ക്രമേണ ബ്രാഹ്മണവിശ്വാസത്തിലെക്കു വീണ്ടെടുത്ത ബൌദ്ധഭേദചികളാക്കി തീർത്തു. ബാഗാൾരാജ്യത്തുകാരനായ കുമാരികുടൻ എന്ന ഒരു വൈദികബ്രാഹ്മണൻ ഏകദേശം ഇക്കാലത്തു ഉത്തരദേശത്തു നിന്നു പുറപ്പെട്ടു ബൌദ്ധനാരുമായി വാദിച്ചു അവരെ പരാജിതനാക്കി ഹിമവത്സതുപയ്ക്കനും ഉണ്ടായിരുന്ന ബൌദ്ധന്മാരെ ആട്ടിക്കളഞ്ഞതായി ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ ബ്രാഹ്മണരെ മതഭേദചികൾ എന്ന ഒരു ബൌദ്ധൻ പറയുന്നതു അത്ര അത്ഭുതമല്ല. മലയാള ബ്രാഹ്മണരെ നഗ്നനെന്നു പറയുന്നതും അത്ര അത്ഭുതമല്ല. നമ്പൂരിമാർ വസുധാരണത്തിൽ വളരെതാല്പര്യമുള്ളവരല്ലെന്ന പ്രസിദ്ധമാണു. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്ന സമയം കൌപീനമാത്രമായായി ഇരിക്കുന്നതല്ലാതെ ദോഷമറയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം വസ്രംധരിക്കുക ഇന്നും പതിവില്ല.

ഇനി ജൂതന്മാരുടെ ശാസനത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ സാക്ഷിനി നിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതിയെ ചിന്തിക്കാം. ജൂതന്മാരുടെ ശാസനത്തിൽ അവർ സാക്ഷി ഇല്ലാത്തതും സുറിയാനികളുടെ ശാസനത്തിൽ അവർ സാക്ഷിയായി കാണുന്നതും നൊക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടു ശാസനങ്ങൾ ഉണ്ടായകാലങ്ങളുടെ ഇടക്കു അവർ മലയാളത്തിൽ വന്നതായി ഊഹിക്കണമെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനയോഗക്കാർ എല്ലാവരെയും സാക്ഷിവെച്ചിരുന്നതായി ജൂതന്മാരുടെ ശാസനംകൊണ്ടു കാണുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ ക്രിസ്താബ്ദം ൫൨-ാ മാണ്ട

മക്കൾസി ഗ്രന്ഥകൃത്തുലുള്ള ബനവാസി സ്ഥലമാമാതു
ത്തിൽ കാണുന്ന കഥ ശരിയാണോ എന്നു ഇനി നോക്കാം. മലയാ
ളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നത മയൂരവർമ്മനും അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ പുത്രനായ ചന്ദ്രാശ്വതിൻ അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദ്രഗുപ്തനാകു
ന്നു എന്നാണ് അതിൽ പറയുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണരെ കൊ
ണ്ടുവന്നതിന്റെ ശേഷമാണ് ശ്രീ പരശുരാമൻ നന്ദി ഗ്രാമക്കാരു
യെ കൊണ്ടു കെരളത്തിൽ വന്നത എന്നു കൂടി അതിൽ പറയുന്നു. ഇ
തമുഴുവറും ഒരു വെറും കഥയായി പറയുന്നതല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും
ഒരു അടിസ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ളതാട്ടംകൂടിയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു കെ

കേളാല്പത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
 അടങ്ങിയ കഥയെക്കാൾ പ്രാബല്യം ഈ കണ്ണാടകഗ്രന്ഥത്തി
 ലെ കഥക്കു കൊടുക്കുവാൻ വേറെ ചല്ല പ്രത്യേകലക്ഷ്യങ്ങളോ സം
 ഗതികളോ ഉണ്ടകിലല്ലാതെ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഈ കണ്ണാ
 ടകകഥ ശരിയല്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ വേറെ പലലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്.
 ഈ മയൂരവർമ്മൻ ആരായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം
 എന്നായിരുന്നു എന്നും നൊക്കുന്നതായാൽ അദ്ദേഹം തുളുനാട്ടിൽ
 കുറെ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്ന ആളായ വടക്കേമലയാളത്തി
 ലെ ഒരു രാജാവായിരുന്നു എന്ന ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാള
 നിഘണ്ടുവിൽ പറയുന്നു. സൂര്യവൽ, ടെയിലർ, വിത്സൻ ഇവ
 രുടെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ഉത്തരകണ്ണാടകത്തിൽ ബനവാസി
 എന്ന സ്ഥലത്തെ കുടുംബവംശരാജാക്കന്മാരിൽ നാലാമത്തെ രാ
 ജാവായിരുന്നു എന്നാണ്. ഗുണ്ടർട്ട് സാഹിത്യത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ കാ
 ണുന്നത ശരിയായിരുന്നാൽ തന്നെ അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണരെ കൊ
 ണ്ടുവന്നത തുളുനാട്ടിലെക്കായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ മലയാളത്തി
 ലെക്കു എന്നു വരുന്നില്ല. തുളുനാട ഒരു കാലത്തു മലയാളത്തി
 ന്റെ ഒരു അംശമായിരുന്നു എന്നുവെച്ചു അവിടെ ആദ്യം മയൂര
 വർമ്മൻ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നതുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ ഒരുദി
 ക്കിലും മയൂരവർമ്മൻ മുഖ ബ്രാഹ്മണരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഒരിക്ക
 ലും വരുന്നതല്ല. മയൂരവർമ്മന്റെ കാലം ക്രിസ്റ്റാബ്ബും റൈച്ചർട്ട്
 ന്റെയും വരെയായിരുന്നു എന്ന ദക്ഷിണവണ്ഡത്തിലെ ചരിത്രം
 നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സർവാർട്ടർ എഴുതിയതുസാക്ഷ്യപറയുന്നു.
 എന്നാൽ ഇതു അത്ര ശരിയല്ലെന്നും അദ്ദേഹം ഏകദേശം ക്രി
 സ്റ്റാബ്ബും നൂറു - ൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും ചൊഗൻസാക്ഷ്യപറ
 യുന്നു. എഴുതിയതുസാക്ഷിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു പറയുന്ന
 രീതി യാതൊരു സംഗതികളെയും ഏകാന്തത കാണിക്കുന്നില്ല. ശ്രീ
 പരശുരാമൻ നൂറ് ഗ്രാമക്കാരുടെയും കൊണ്ടു കേരളത്തിൽ വന്നത
 മയൂരവർമ്മന്റെ കാലത്തിന്നു പിമ്പാണെന്നു പറയുന്നത നൊക്ക
 വ്വാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ കുറിച്ചുള്ള മെൽപറഞ്ഞ
 ഇരുപത്തുക്കാരുടെ അഭിപ്രായവും ശരിയായിരുന്നാലും ഇല്ലെങ്കി
 ലും ഈ കഥക്കു യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നു വരുന്നു. എ
 ന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ കഥ ശരിയാകുന്നപക്ഷം ശ്രീപരശുരാമ

൯൯൦കാലം ക്രിസ്താബ്ദം ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ൭-ാം നൂറ്റാണ്ടി
ലൊ ആയിരുന്നാൽമാത്രമെ മയൂരവർമ്മൻ പിന്മുറയ ഒരു കാലത്ത
മലയാളത്തിൽ വരുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. എന്നാൽ പരശുരാ
മനെക്കുറിച്ചു രാമായണം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, ഭാഗവതം മുതലാ
യ പുരാണങ്ങളിൽ പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. യുദ്ധോപുപണ്ഡി
തന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽതന്നെ രാമാ
യണവും ഭാരതവും എഴുതിയ ഇങ്ങനെയൊരം ക്രിസ്താബ്ദം ഒന്നാം നൂ
റ്റാണ്ടിൽ ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തെപ്പറ്റി പാ
ണിനി പ്രസ്താവിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു ആ പുരാണം അദ്ദേഹത്തി
൯൯൦കാലത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടായ്ക്കായി വിചാരിക്കാം. പാണിനി ജീ
വിച്ചിരുന്നകാലം ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന്നു നൂറു കൊല്ലംമുമ്പായി
രുന്നുഎന്ന ബൊത്തിലിക്സായ്ക്കു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായ
ത്തോടു മറ്റു പലയോഗ്യരായ സായ്ക്കുമാരും യോജിക്കുന്നു. അ
പ്പൊൾ ശ്രീപരശുരാമൻ൯൯൦കാലം ഇതിന്നു മുമ്പായിവരുവാനെ
പാടുള്ളു. അങ്ങിനെ ആയിരുന്നാൽ ക്രിസ്തുജിനച്ചു ഏകദേശം
൭൦൦ കൊല്ലംകഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ അദ്ദേഹം നൂറ് ഗ്രാമക്കാണെ
യ്ക്കുകൊണ്ടു കെരളത്തിലെക്കു വന്നുഎന്നുപറയുന്നത തീരെ അ
സംബന്ധമായിവരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ബനവാസി സ്ഥലമാ
ഹാത്മ്യത്തിൽ പറയുന്ന കഥ കളവെന്ന ബൊദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

വെദാദ്ധ്യയനാധികാരം.

